

Ζηλεύω την καλύβα σου, Μάνα!... - Η νοσταλγία της αθωότητας

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Νοστάλησα τα παιδικά μου χρόνια! Θέλω πάλι να δω καθαρό ουρανό• να αναπνεύσω καθαρό αέρα• να φάω καθαρό ψωμί• να πιω καθαρό κρασί. Όλα τα νοστάλησα. Νοστάλησα το χωριό μου! Εδώ τα μολύναμε όλα. Όλα σάπισαν. Σαπίζει και η ψυχή μας. Λυπήσου μας, Κύριε, καταστρέψαμε τη δημιουργία Σου...

Θέλω να φύγω από το σάπιο τούτο κόσμο, να γυρίσω στο χωριό μονάχα να βρω τα παιδικά μου χρόνια, τους παιδικούς μου φίλους, να ξεκουραστώ στην αγκαλιά της αμόλυντης φύσης, να κοιτάξω το γαλανό ουρανό, απ' όπου ερχόταν τότε η βοήθεια του Θεού. Θέλω να επιστρέψω στον Παράδεισο που άφησα τότε. Όμως δε βρίσκω το δρόμο. Ο δρόμος έκλεισε. Υποπτεύομαι κάτι χειρότερο. Μήπως δεν υπάρχει καθόλου Παράδεισος, που άφησα κάποτε. Ευτυχώς ονειρεύομαι ακόμα!... Το όνειρο με πηγαίνει. Μέσα στο όνειρο όλα ζωντανεύουν.

- Μάνα, άναψε άλλη μια φορά το φούρνο. Κάψτονε με λιόκλαρα και θυμάρια. Ψήσε γλυκό ψωμί. Στρώσε πάλι τραπέζι, βάλε μας να κάνουμε «**σταυρό**» και πες άλλη μια φορά: «**Δόξα Σοι, ο Θεός**». Βγάλε πάλι ένα πιάτο για τον «περαστικό». Δεν τον ξεχνούσες ποτέ• έλεγες ότι τον είχε στείλει ο Θεός. Που έμαθες τούτα τα θεϊκά; Εμείς δε σου μοιάζουμε. Στα πλούσια σπίτια μας, δεν κάνει «σταυρό» ο ξένος. Ούτε και ο αδελφός μας. Φοβόμαστε να ανοίξουμε το σπίτι. Το σπίτι μας

είναι πάντα κλειδωμένο. Είμαστε φυλακισμένοι και φτωχοί μέσα στα αρχοντικά μας. **Ζηλεύω την καλύβα σου, Μάνα!...**

Στη φύση βλέπω όλο τον κόσμο κάτω από το βλέμμα του Θεού. Η φύση είναι όλη δική μου. Είναι η Μάνα μου κι εγώ το παιδί της. Το βράδυ η γλυκόλαλη καμπάνα μου θυμίζει ότι πρέπει να λέω ευχαριστώ για τα τόσα αγαθά, που μάς χάρισε ο Δημιουργός.

Όμως το όνειρο κρατάει για λίγο. Η πραγματικότητα είναι άλλη. Η Μάνα μου, χρόνια πολλά τώρα, αναπαύεται στο κοιμητήρι. Ο φούρνος είναι γκρεμισμένος. Το κατώγι με τα βαρέλια δεν υπάρχει πλέον. Οι περισσότεροι φίλοι μου έχουν ταξιδέψει για πάντα... Όλα άλλαξαν. Ο τόπος του ονείρου δεν υπάρχει πια. Ζει μόνο στην ψυχή. Εκεί καταφεύγουμε, όταν όλα γίνονται ανυπόφορα. Τυχεροί όσοι έχουν την ψυχή και μπορούν να ταξιδεύσουν εκεί. Τα παιδιά μας που γεννήθηκαν και έζησαν μέσα στην Κόλαση, που θα καταφύγουν;

Είμαστε όλοι μητροκτόνοι... Σκοτώνουμε τη Μάνα μας τη φύση. Οι Ερινύες άρχισαν να μάς κυνηγούν.... **Τι θα ακολουθήσει μόνο ο Θεός το γνωρίζει...».**

Περιοδικό «Λύχνος Βίου»

Πηγή: xristianos.gr